

Zásah protiteroristického oddílu

Vydal jsem se k doktorovi

Chmelař mě poslal ke kardiologovi na sjednané vyšetření k MUDr. Chytilovi. Vyrazil jsem tedy k němu. Ještě než jsem vyšel z domu, tak mně volala redaktorka ČRo Olomouc, Jana Zemková. Říkala, že se mě potřebuje na něco zeptat. Říkám: "Nemám čas, jdu k lékaři". Měl jsem pocit, že z jejího dotazu vyznělo, kam jdu a jestli budu ozbrojen. Divil jsem, že se mě na to ptá redaktorka Českého rozhlasu. Ale to mně problesklo hlavou až později. Vyšel jsem před dům, viděl jsem o ulici dál zaparkovaný automobil, ve kterém seděla osádka a bylo zřejmé, že na něco čekají. Předpokládal jsem, že se jedná o policejní složky. Věděl jsem, že mě sledují, tak jsem autu nevěnoval větší pozornost. Šel jsem se svou částí neschopenky k lékaři.

Ale překvapilo mě komando

Tak jsem došel tady kousek za hřbitovní bránu, tady k té části, kde začíná už hlavní vchod do hřbitova, ke květinářství, tam kde jsou vystaveny ty parte a ty úmrtní oznámení. V tu chvíli jsem viděl, že se za mnou rozjelo auto, zabrzdilo, z něho vyskákali nějací chlapi, z nichž někteří měli neprůstřelné vesty, nebyli nijak označení, vrhli se na mě, srazili mě na zem, zpacifikovali, pak přitiskli k autu a začali hledat zbraň. Já jsem žádnou neměl, přitom mně byl poškozen oděv, boty, podrážky, natrhli řemínek od hodinek a přitom byla poškozena má neschopenka. Krajní část neschopenky byla odtržena.

Se zakrytými očima jsem byl vezen do Olomouce

Nacpali mě do auta. Tam jsme se ani nemohli všichni vlézt. Tam mě začali častovat nadávkami, že Devátý a John Bok sou hajzli a že by bylo nejlepší je zašlapat do hajzlu, že patříme do hajzlu všichni atp. Srazili mně hlavu, abych neviděl, kam jedeme. Měl jsem pocit, že mě chtějí zakrýt jakousi dekou či částí oděvu. Přesto jsem ovšem poznal, že jedeme do Olomouce, mj. i díky tomu, že když jsme jeli kolem pošty, tak jsem slyšel houkat vlak. Podle dalších detailů, jež jsem zahlédl koutkem oka, jsem poznal, že jedeme do policejní stanice v Olomouci za hlavní poštou.

Tak to bude asi něco většího

Tam se mnou poručík Martin Kraus a Tomáš Lansfeld začali provádět výslech. Nejprve mě však podrobili osobní prohlídce. Nasadili mi pouta. Přitom začali urážet Zdenu Mašínovou, že jsem si jí zvolil jako člověka, který se zaručil za mou důvěryhodnost při mé bezpečnostní prověrce. Zvolil jsem si jí jako jednu z tzv. referenčních osob. Měl jsem pocit, že mě chtějí vyprovokovat k nějaké šarvátce. Přitom se začali kolem nás pohybovat zakuklení příslušníci speciální zásahové jednotky v helmách, černých kombinézách a se samopaly. Já jsem se jim vysmál, že se s nimi v žádném případě bavit nebudu. Já jsem jim vysvětlil,

Náhledová verze. Prosím, nešířit.

Zásah protiteroristického oddílu

že mám za sebou dlouhodobé útrapy za komunismu a dal jsem jim najevo, že se mnou nic nenadělají. Ale byl jsem rozčilen, že taková situace nastala a stále jsem ještě nevěděl, co se přesně se děje. Vyjadřoval jsem výhrady ke svému zadržení a poukazoval jsem na to, že mě čeká důležité rehabilitační soudní řízení. Ale věděl jsem, že se jedná o něco velkého, protože pořád tam někomu z nich zvonili mobily a pořád odcházeli. Tak jsem si říkal: „Sakra, to je asi kvůli mně. To je teda pěkný, to je pěkný show“.

Slyšel jsem, že v jejich rozhovorech padla jména Hádek, Růžek, Pšcolka a další. Později přijel vyšetřovatel kpt. Ondřej Starý, sdělil mi obvinění z neuposlechnutí rozkazu (nevydal jsem své zpravodajské zdroje) a nedovoleného ozbrojování (měl jsem získávat od Švédy výbušniny a Jiřímu Metelkovi jsem měl předat výbušninu). Hned započal s výslechem. Oznámil mi, že u mě doma bude provedena domovní prohlídka, že podal návrh soudu na mé vzetí do vazby a udělal z toho zápis. Veškerá snaha vyšetřovatelů byla směřována k tomu, aby mě usvědčili jako pachatele výbuchů v Přerově. Jelikož věděli, že jsem byl objedнан na vyšetření u kardiologa, spoutali mě, obklopili mě příslušníky speciálních jednotek, naložili do auta a odvezli do Vojské nemocnice na Hradisko u Olomouce.

Doktor mě nařídil rozvázat

Lékař žádal policisty, aby mně odřáli pouta, jinak že mě nemůže vyšetřit. Aby mně mohl změřit tlak. Oni nechtěli, že mě prý nemůžou rozvázat. Starý se pokoušel přesvědčit lékaře, aby mně pouta nebyla sundána. Ten lékař kategoricky trval na tom, aby mě rozvázali, tak mě alespoň rozvázali na půl. Řekl jsem: "No, já marodím s vysokým krevním tlakem". Změřil mě a bylo vidět, že ho to zarazilo. Ptal se mě, jaké mám léky. Odpověděl jsem mu, že beru Lokren, že mi stačí. On mi navrhoval, že mi dá proti tlaku injekci. To jsem odmítl. Lékař povídal "Nezahrávejte si s tím" a pak se snažil s vyšetřovatelem Starým ještě bokem něco řešit, to jsem však už nerozuměl. Členové zásahové jednotky na mě mířili pořád jenom samopaly. A zase mě svázali.

Horší než StB i gestapo

Odvezli mě do Přerova. Sdělili mi, že bude domovní prohlídka. Přijeli jsme k nám, tady už to bylo všechno obklíčené, obstoupené, tady byly policejní pásky, novináři, televize a další sdělovací prostředky. Naběhlo sem 30 policistů, máma je nechtěla pustit, tak oni říkali: "Vylomíme dveře". Tak je tedy vpustila dovnitř. Tenkrát v březnu bylo bláto. A oni v zablácených botách chodili po schodech, po koberci, za chvíli to tady vypadalo strašně. Martin Kraus si našel krumpáč a začal rozbíjet na chodbě dlažbu, která pochází z roku 1910. Na matku to působilo hrozně. Poznamenala, že ani Gestapo ani StB si něco takového nedovolila. A to jsme tu měli moc domovních prohlídek.

Náhledová verze. Prosím, nešířit.